

Sygn. akt I C 138/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Justyna Kmieć

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. J. kwotę 20.000 zł. (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. J. kwotę 3.817 zł. (trzy tysiące osiemset siedemnaści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 120,78 zł. (sto dwadzieścia złotych 78/100) tytułem wydatków związanych z opinią biegłego sądowego, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 138/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 września 2013 roku powódka M. J. wniosła przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. o zasądzenie kwoty 20.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż pozwany jest odpowiedzialny za sprawcę szkody z dnia 22 marca 2013 roku, który posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W ramach likwidacji szkody, pozwany wykonał kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu m-ki L., o nr rej. (...) na kwotę 41.038,22 zł. i w dniu 18 kwietnia 2013 roku wypłacił kwotę 37.496,14 zł. oraz w dniu 9 maja 2013 roku kwotę 3.542,09 zł. Zdaniem pełnomocnika powoda decyzja pozwanego jest błędna, albowiem faktyczny koszt naprawy przedmiotowego samochodu to kwota 63.467,74 zł. / k. 1-3/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 28 listopada 2013 roku , sygn. akt I Nc 6924/13, Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił dochodzone roszczenie / k. 38/.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zakwestionował powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości / k. 41-42/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2013 roku na skrzyżowaniu ulic (...) w Z. wykonując manewr skrętu w lewo jadący samochodem m-ki F. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i uderzył swoim przodem w lewy przedni bok samochodu m-ki L. (...) nr rej. (...), który prowadził Ł. K.. Właścicielem uszkodzonego pojazdu m-ki L. była M. J.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A, potwierdzone polisą OC Seria (...). Poszkodowana zgłosiła szkodę u ubezpieczyciela w dniu 22 marca 2013 roku. / druk zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC; oświadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego – akta szkody/.

Decyzją z dnia 8 maja 2013 roku (...) S.A. w W. przyznało M. J. odszkodowanie w ogólnej kwocie 41.038,24 zł. / decyzja – akta szkody/.

Wartość naprawy pojazdu z użyciem wyłącznie oryginalnych części zamiennych wynosi kwotę 52.790,26 zł. netto, tj. 64.932,02 zł. brutto. Z kolei wartość naprawy pojazdu z użyciem zamienników oryginalnych części zamiennych wynosi kwotę 50.415,83 zł. netto, tj. 62.011,47 zł. brutto / opinia biegłego sądowego certyfikowanego rzeczoznawcy samochodowego P. B. – k. 79-103; k. 108/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach szkody oraz wskazane i wymienione w treści powyżej, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i co do autentyczności których Sąd nie miał żadnych wątpliwości. Nadto Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego certyfikowanego rzeczoznawcy samochodowego P. B., która sporządzona została w sposób rzetelny, kompetentny, dokładny i szczegółowy przez osobę uprawnioną i bezstronną.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosowanie zaś do art. 805 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei w myśl art. 822 § 1 i § 4 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Wskazać przy tym należy, iż pojęcie szkody obejmuje ujemne dolegliwości powstałe w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i przy szkodzie o charakterze materialnym dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Stosowanie do dyspozycji art. 361 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. Przy czym, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczerbienia majątku poszkodowanego.

W myśl § 2 cytowanego przepisu jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Kodeks cywilny wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, przejawiająca się tym, że należne poszkodowanemu odszkodowania powinno odpowiadać wysokości doznanej przez niego szkody, rekompensować mu uszczerbek, jaki dotknął jego prawnie chronione dobra i interesy. Szkoda, w rozumieniu art. 361 k.c. może występować w dwojakiej postaci, po pierwsze może ona obejmować straty, które poszkodowany poniósł albo też utratę korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono - (*lucrum cessans*). Pod pojęciem "*damnum emergens*" przyjęto ujmować każde pogorszenie się sytuacji majątkowej poszkodowanego, wskutek zmniejszenia się posiadanych aktywów lub też zwiększania jego pasywów. Zmniejszanie aktywów następuje poprzez utratę, ubytek lub zniszczenie poszczególnych elementów majątkowych, które dotąd przysługiwały poszkodowanemu, zatem omawiana postać szkody polega, na tym, że pomniejszeniu ulega strona czynna majątku. Podkreślenia wymaga, że omawiana postać szkody zawiera w sobie także zwiększenie się tych zobowiązań poszkodowanego, których powstanie lub powiększenie się ich rozmiaru stanowi skutek zdarzenia przypisanego osobie zobowiązanej do naprawienia szkody. Natomiast szkoda w postaci "*lucrum cessans*" ma charakter czysto hipotetyczny, gdyż w ramach tego pojęcia poszukujemy odpowiedzi na pytanie, jak kształtowałoby się stan praw i interesów poszkodowanego, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż należy tu uwzględnić tylko takie następstwa w majątku poszkodowanego, gdzie oceniając rzecz rozsądnie, według doświadczenia życiowego, w okolicznościach danej sprawy dałoby się przewidzieć, że wzbogaciłby majątek poszkodowanego /wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 września 2012 roku, sygn. Akt I Aca 449/12, opubl. Lex nr 1223455/.

W niniejszej sprawie powód dochodził zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w zakresie, w jakim nie zostały one zwrócone przez pozwanego z OC sprawcy szkody.

W wyroku z dnia 5 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, Sąd najwyższy stwierdził, iż przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem.

W ocenie Sądu stronie powodowej należy się kwota wskazana przez powoda kwota 20.000 zł. Koszt naprawy uszkodzonego samochodu z użyciem części oryginalnych wyniósł kwotę 64.932,02 zł. brutto, więc po odjęciu kwoty wypłaconego odszkodowania w wysokości 41.038,24 zł., powódce należna jest dochodzona kwota 20.000 zł.

Dopuszczony w toku postępowania sądowego dowód z opinii biegłego sądowego w sposób jednoznaczny wykazał, iż kwota wypłaconego powodowi odszkodowania nie pokryła w całości wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu.

W ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zakład ubezpieczeń udziela ochrony ubezpieczeniowej w stopniu w jakim posiadacz lub kierowca jest zobowiązany w myśl przepisów prawa cywilnego do naprawienia szkody. Z powyższego wynika jednoznacznie, iż ubezpieczyciel przyjmuje odpowiedzialność za zdarzenie w sytuacji udowodnienia, iż ubezpieczony jest zobowiązany do naprawienia szkody. Stosowanie bowiem do art. 13 ust. 1 ustawy z dnia o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu.

Z art. 14 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niemniej jednak zgodnie z przepisem art. 817 § 2 k.c. gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (tj. 30 dni).

Orzeczenie o odsetkach ustawowych Sąd oparł na przepisach art. 359 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przyjmując, iż należy zasądzić odsetki ustawowe – zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty, mając na względzie okoliczność, iż powód zawiadomił ubezpieczyciela o szkodzie w dniu 22 marca 2013 roku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na przepisie art. 98 kpc statuującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód obowiązany był na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uiścić opłatę stosunkową do pozwu w kwocie 1.000 zł. Kosztami niezbędnymi poniesionymi przez powoda w toku procesu były także koszty zastępstwa procesowego reprezentującego go pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - w kwocie 2.400 zł. Ponadto na koszty procesowe składa się także opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł., a także uiszczona zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 400 zł. Powód wygrał sprawę , a zatem Sąd powinien był zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.817 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie przepisów 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 98 kpc. Wypłacone tymczasowo ze Skarbu Państwa wynagrodzenie biegłego wyniosło kwotę 120,78 zł., wobec czego należało – uwzględniając stosunek wygranej – pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę 120,78 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

z./ odpis wyroku wraz uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.